

Frăția Sfânta Xenia
«Misiunea pentru eliberarea deținuților
și a celor urmăriți penal lipsiți de
mijloace materiale»
C.P. 10 147, 541 10 Thessalonic

Data: ...../ ...../ 200

«Căci n-am venit să judec lumea
ci ca să mîntuiesc lumea» (Ioan 12, 47)

Dragul nostru domn .....

Acum cînd, și prin contribuția noastră, pleci liber spre casa ta și spre societate dorim să-ți spunem cîteva cuvinte de iubire.

Și noi ne gîndeam la tine cît timp ai fost ținut în închisoare. Spunem „și noi” pentru că întîi de toate și încă mai mult se gîndeau la tine cei ai tăi. Iar ceea ce ne-a făcut să ne gîndim la tine a fost iubirea noastră. O iubire pe care ne-o inspiră cuvintele Domnului nostru Hristos: „În temniță am fost și ați venit la Mine...”. „Întrucît ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25 - 36, 40).

Faptul că în viața ta ai săvîrșit nedreptatea, pentru care ai fost închis, nu ne împiedică deloc să te iubim. Hristos ne-a învățat prin cuvîntul Său cel dumnezeiesc să facem deosebirea între om și orice nelegiuire pe care, cu voie sau fără voie, a săvîrșit-o. Doctorul iubește pe cel bolnav, dar urăște și se luptă cu boala lui. Acest lucru îl facem și noi. Iubim pe cel închis, însă urîm și combatem nelegiuirea lui. Dealtfel, așa cum a spus Iisus către cei ce-L acuzau că manifesta iubire către vameși și păcătoși și mînca împreună cu ei, „nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12).

Cît timp ai fost în închisoare ne gîndeam la tine. Și nu ne opream doar la gînd. Gîndul nostru se făcea rugăciune. Ne rugam pentru tine chiar dacă nu-ți cunoșteam numele. Îl cunoștea Domnul care, ca și noi, te numește „frate”. În acest fel ne gîndeam și ne rugam pentru tine. Ca frate. Să nu subestimezi rugăciunea, căci ea este expresia iubirii.

Iubire lucrătoare, căci **numai acela care iubește se roagă**. Noi te iubeam și ne rugam ca Domnul să-ți dea putere să porți cu răbdare crucea acestei încercări. Vrem să credem că au existat momente în care rugăciunile noastre ți-au atins sufletul.

În vremea suferinței tale ne gândeam la tine. Ne rugam. Și-n același timp ne străduiam să fii eliberat mai repede. Nu aveam posibilitatea să-ți micșorăm pedeapsa. Aveam însă posibilitatea să-ți plătim cheltuielile de judecată și datoriile pe care tu, lipsit fiind, n-o puteai face. În acest fel ți-am apropiat mai mult ora eliberării.

Ne bucurăm sincer că te-am ajutat, atît cît am putut, să te întorci mai repede în societate liber. Dar ne-am bucura încă mai mult **dacă te-ai întoarce și liber sufletește**. Să nu înțelegi greșit această dorință a noastră. Noi toți aproape, ca oameni, avem patimi sau defecte. Acestea creează în fiecare din noi o închisoare. Închisoarea patimilor. Patimile sînt legăturile sufletului. Din această închisoare a patimilor, din aceste legături se întorc liberi în societate mulți dintre cei închiși. Iar pentru alții închisoarea devine un „drum al Damascului”. Așa cum Saul, marele prigonitor al creștinismului, pe drumul Damascului, l-a cunoscut, a crezut și l-a iubit pe Hristos pe care l-a prigioniera devenind cel mai mare apostol al Său, apostolul Pavel, tot așa mulți dintre cei închiși îl cunosc pe Hristos în închisoare, iar cînd sînt eliberați **devin propovăduitori ai credinței creștine**. Precum cîndva condamnatul rus Dostoievski.

Din partea noastră, a creștinilor numiți și nenumiți care ne sprijină în misiunea noastră, cu binecuvîntarea Prea Sfințitului Mitropolitului nostru Nicodim, îți dorim să te întorci în societate ca un bun creștin și propovăduitor al credinței creștine.

Cu dragoste de Hristos și urări din inimă din partea „**Misiunii pentru eliberarea deținuților și a celor urmăriți penal lipsiți de mijloace materiale**”

Arhimandrit Gervasie Ioan Raptopoulos